

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pastorală la Nașterea Domnului

† NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș

Iubitului cler și popor: Har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Să mergem, dar, pînă la Vifleem și să vedem lucrul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a arătat nouă” (Luca 2, 15).

Iubiții mei fii suflatești,

Ajunul Crăciunului ne-a purtat pe toți prin raiul copilăriei noastre. Aseară, ne-a luat pe fiecare de unde ne-a găsit și fără să simțim ne-a dus și ne-a lăsat frumușel acasă, între părinții și frații noștri. Aici, învăluți în tainica lumină a candelii de sub iconă, am așteptat să ne vină colindătorii ca să ne cînte:

O, ce veste minunată
În Vifleem ni s-arată;
Astăzi s-a născut
Cel fără-de-nceput,
Cum au spus proorocii.

Colindătorii au venit. Chiar în mai multe valuri. Au venit mai întii copiii, cu „Nașterea”, cu „Vifleemul”, cu „Trei crai de la Răsărit” și cu alte cîntece de stea. Asta, îndată pe-nserate. Le-au urmat, mai în puterea nopții, feciorii vîrstnici, cu „Și-asta-i sara de Crăciun”, cu „Floarea grîului” și cu alte colinde bătrînești. Ne-au purtat cu duhul de-a lungul întregii istorii biblice, de la facerea lumii prin cuvîntul Ziditorului a toate pînă la înnoirea acestei lumi prin Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, Cuvîntul lui Dumnezeu.

Intr-un tîrziu — nu mai știu nici cînd, nici cum — am adormit în legănările cîntecului:

Colindița nu-i mai multă,
Să trăiască cine-ascultă.

După ce în ajun ne-am mîngăiat și ne-am îndulcit inimile cu colindele moștene de la credincioșii noștri înaintași, clopotele sfintelor noastre biserici cu zvon sărbătorec ne-au adunat în fața altarelor, ca să ne luminăm mințile cu lumina cea neapuză a Pruncului sfînt din ieslea de la Vifleem.

Din sfintele cetanii ale praznicului, ca și din cîntările dieilor de la strană, ne-am întărit credința că „astăzi proorociile și toate scripturile despre Mesia Hristos, toate s-au plinit frumos”. Da, toate s-au petrecut cum au spus Proorocii. Domnul nostru Iisus Hristos s-a născut din sămînța lui David, cum proorocise încă marele Ieremia (Ieremia 30, 8-9); dintr-o fecioară neprihănită, cum spusese încă Isaia proorocul (Isaia 7, 14); în Vifleem, după cum scrisese Miheia (Miheia 5, 2). A binevestit săracilor, a vindecat pe cei zdrobiți cu inima, a dat orbilor vedere și a slobozit pe cei robiți, după cum spusese același mare prooroc Isaia (Isaia 61, 1 și urm.). A grăit în pilde, a făcut minuni, a fost blînd și smerit cu inima — și totuși, prigonit din pruncie pînă la moarte. A fost vîndut cu treizeci de arginți, preț cu care s-a cumpărat țarina olarului. A fost bătut și scuipat, osîndit cu martori mincinoși și răstignit pe cruce între tîlhari. I s-au împărțit hainele, iar asupra cămășii Lui s-au aruncat sorții. A murit, s-a îngropat, iar a treia zi a înviat.

Toate acestea și altele multe asemenea lor, s-au întîmplat cu Mîntuitorul nostru Iisus Hristos după ce ele fuseseră proorocite cu multe veacuri înainte de-a se fi petrecut. Din proorociile Scripturilor Sfinte s-ar putea încheia în linii mari toată viața Mîntuitorului, de la naștere pînă la moarte.

Venirea Mîntuitorului a fost vestită de Tatăl cel din ceriuri cu sute de ani înainte, prin proorocii Săi. De aceea Mîntuitorul era așteptat de toate neamurile. Era așteptat pînă și de făpturile necuvîntătoare.

De aceea se bucură mai ales toată suflarea creștină, că Dumnezeu și-a ținut făgăduințele, trimițînd în lume pe Fiul Său.

Încă odată s-a arătat că „dreptatea Ta este dreptate în veac și cuvîntul Tău adevărul”.

De aceea, nu prăznuim an de an decît nașterea unui singur om adevărat care e și Dumnezeu adevărat. De aceea în fiecare an călătorim cu inima la Vifleem, ca să ne bucurăm acolo cu păstorii, să ne închinăm cu magii și să cîntăm cu îngerii: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună-voire” (Luca 2, 14).

(Continuare în pag. 2)

30 Decembrie

Se împlinesc 11 ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne, stat al oamenilor muncii de la sate și orașe. Poporul muncitor sărbătorește această aniversare cu noi succese în muncă. El privește cu mîndrie peste realizările de pînă acum, care au pus bazele unui progres economic-cultural de neînchipuit sub trecutele regimuri. An de an s-au realizat mari progrese pe calea construirii socialismului și a ridicării nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii.

Industria socialistă s-a dezvoltat într-un ritm rapid. În anul 1957 producția de fontă, calculată pe cap de locuitor, a fost de aproape 5 ori mai mare decît în anul 1938, producția de oțel — de aproape 3 ori, de cărbune — de peste 2 ori, de energie electrică — de peste 4 ori, de țesături de bumbac și lînă — odată și jumătate, de pielărie — de peste 2 ori, de zahăr — cu peste 70%. Producția globală industrială în 1958 este de aproape 4 ori mai mare ca în 1938. Industria chimică produce de 7 ori mai mult decît în 1938. Industria constructoare de mașini a crescut de aproape 7 ori față de 1938. În felul acesta am ajuns nu numai să producem pentru nevoile noastre mașini pe care altădată le aduceam din străinătate, dar și să exportăm în alte țări produse industriale de valoare. Dintr-o țară „eminamente agricolă”, am devenit o țară cu o industrie dezvoltată, capabilă să satisfacă și nevoile interne și să ducă și faima poporului nostru departe peste hotare.

Și agricultura s-a dezvoltat, lărgindu-se mereu sectorul socialist la țară. Astăzi mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori fac parte din sectorul agricol socialist, care cuprinde peste 55% din suprafața agricolă a țării. Gospodăriile colective au obținut pretutindeni recolte mai mari decît gospodăriile țărănești, individuale. De aceea țărănimea muncitoare pășește cu încredere înainte pe calea agriculturii socialiste.

Aceste succese economice — în industrie și agricultură — au dus la creșterea venitului național. În 1957 venitul național, calculat pe cap de locuitor, a fost de aproape 2 ori mai mare decît în 1938. Aceasta s-a reflectat în ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului

(Continuare în pag. 2)

Pastorală la Nașterea Domnului

(Urmare din pag. 1-a)

Iubiții mei fii suflatești,

Mărire lui Dumnezeu și pace pe pământ! In acest adevăr mare și sfânt se cuprinde tot înțelesul praznicului Nașterii Domnului. El e și învățătură, și îndemn, și poruncă. In măsura în care izbutim să ne pătrundem de acest adevăr, din el luăm îndemn și îndemnul prin credința în Dumnezeu-Tatăl, prin iubirea de Hristos ni se preface în poruncă. Și porunca ne urmărește zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, de-a lungul întregii noastre vieți creștinești. Porunca aceasta este adresată fiecăruia din noi: Dați mărire lui Dumnezeu și trăiți în pace și bunăvoință unii cu alții și cu toată lumea. Hristos este Cel care ne-a arătat pe Tatăl cel din ceruri. Și El este singurul om care a fost în stare să se poarte față de Părintele Său cu ascultare desăvârșită, așa cum se cuvine să se poarte orice fiu cu Tatăl său. Desigur, ascultare datorăm lui Dumnezeu și ca stăpîn, căci mîinile Lui ne-au făcut și ne-au zidit pe toți. Dar ascultarea lui Hristos n-a izvorit din frica față de stăpîn, ci din dragoste față de Părinte. Ascultarea noastră de Tatăl cel din ceruri trebuie să izvorască din aceeași dragoste și nu din frica de stăpîn. Așa ne-a învățat și Mîntuitorul să-i zicem lui Dumnezeu: „Tatăl nostru, ... fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” (Matei 6, 9—10).

Noi, credincioșii, preamărim pe Dumnezeu în măsura în care împlinim voia Lui cea sfîntă și dreaptă și bună. Altă măsură pentru a asculta de cîntecul îngerilor de la Vifleem și deci pentru a mări pe Dumnezeu, nu este.

Cînd ți-ai făcut socoteala de fiu adevărat cu Părintele ceresc, ți-ai împlinit și datoria față de fratele tău. Și întors: Cînd trăiești în pace cu fratele tău, ai împlinit și voia Tatălui celui din ceruri. Căci a Lui făptură sîntem, zidiți întru Hristos Iisus spre faptele bune, pe care Dumnezeu le-a gătit dinainte, ca să umblăm întru ele (E-

30 Decembrie

muncitor. Analfabetismul a dispărut, zeci de mii de școli răspîndesc lumina cărții pretutindeni. Cămine Culturale, cinematografe, teatre, opere, orchestre, ziare, reviste, cărți, etc., răspîndesc cultura în păturile largi ale oamenilor muncii. Realizările literaturii, artei și științei romîne sînt prețuite și peste hotare

Avîntul economiei și culturii noastre este dovada superiorității orînduirii socialiste și dovada voinței de pace a poporului nostru. Acest avînt l-am dobîndit prin hărnicia poporului și prin ajutorul desinteresat al Uniunii Sovietice și colaborarea frățească cu celelalte țări socialiste. Noi construim o lume nouă. De aceea avem nevoie de pace. De aceea țara noastră e un factor activ în marea luptă pentru pace, care cuprinde sute de milioane de oameni cinstiți din toate țările lumii. De aceea avem convingerea neștrămutată că aștătorii la război vor fi înfrinți și pacea, dreptatea și progresul vor birui.

La a 11-a aniversare a Republicii Populare Romîne, poporul nostru se bucură de marile realizări economice și culturale și privește cu încredere viitorul: viitor de pace, de bunăstare și lumină. T. R.

feseni 2, 10). El ne-a făcut una, de la facerea lumii, ca să fim frați prin obîrșia noastră comună. Dar tot el ne poruncește să nu fim frați numai cu obîrșia noastră cea trupească, ci să fim și cu sufletul, trăind în bunăînțelegere cu semenii noștri de pretutindena — și cu cei de aproape și cu cei de departe — bineștiind că aceasta este și voia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, care s-a întrupat, s-a jertfit, a murit și a înviat pentru „ca toți să fie una” (Ioan 17, 22). Și tot așa ne încredințează și Sfîntul Apostol Pavel, cînd zice: „Nu mai este iudeu nici elin, nu mai este rob nici slobod, nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, nu mai este barbar nici scit, ci voi toți una sînteți întru Hristos Iisus, Hristos fiind totul în toți” (Gal. 3, 28; Col. 3, 11; Rom. 10, 12).

Hristos, prin jertfa Sa izbăvitoare, a surpat și peretele vrăjmașiei dintre om, care e peretele păcatului și al vrajbei ce izvoarește din păcat. Tot El ne îndeamnă să umblăm cu vrednicie, cu toată smerenia și blîndețea, silindu-ne să păzim unitatea duhului întru legătura păcii — și ca oameni, și ca neamuri, și ca țări.

Pentru noi, creștinii, unele ca acestea sînt lucruri firești. Tocmai de aceea, ne prinde mirarea că mai pot fi unii oameni care deși se numesc creștini, ca și noi, nesocotesc aceste adevăruri. Mîngăierea noastră, a celor ce suspinăm după vremea cînd „dreptatea și pacea se vor săruta” (Psalm 84, 11) — și al căror număr e covîrșitor de mare, — zace în convingerea că toți cei ce „plănuiesc răutăți întru inimile lor” (Psalm 34, 20) vor fi risipiți de Domnul, care a spus ucenicului Său Petru: „Bagă sabia în teacă pentru că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26, 52).

Poporul nostru harnic, cuminte și pașnic e bucuros că Patria lui dragă, Republica Populară Romînă, se află astăzi în tabăra țărilor iubitoare de pace și e încredințat că numai în pace își poate desfășura hărnicia sa de fiecare zi, ca să-și zidească o viață mai bună și pentru cei de azi, și pentru fiii săi de mîine. El roagă pe Împăratul Păcii — Cel ce de-atîtea ori a binecuvîntat pe cei din jurul Său cu dulcea binecuvîntare: „Pace ție”, „Pace vouă”, „Pace tuturor” — să dea gînd bun tuturor ocîrmuitorilor de țări care mai uneltesc neînțelegeri și războaie, ca să nu le mai stea mîntea tot la făurirea de arme nouă și pustiitoare, ci să lucreze pentru pacea a toată lumea și pentru înfrățirea tuturor neamurilor pămîntului. Iar noi, credincioșii, să cîntăm cu Proorocul: „Doamne, revarsă pacea ta peste noi, căci toate lucrurile noastre pentru noi le-ai făcut” (Isaia 22, 12).

In duhul păcii lui Hristos vom munci cu stăruință rugîndu-ne și ne vom ruga muncind cu neîmputînată însuflețire. Ne vom ajuta în toate ale noastre unii pe alții și cu toții vom ajuta țara noastră iubită, ca să crească și să se înalțe tot mai sus. O vom ajuta nu numai prin silințele noastre răzlete, ci și prin frățeasca noastră întovărășire la tot lucrul bun, chemat să sporească fericirea poporului nostru harnic și credincios.

Impărtășindu-vă cu părintească iubire aceste gînduri și povețe, odată cu arhierestii binecuvîntări, rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece sfintele Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și

Pe pământ pace

Iarăși și iarăși ascultăm în noaptea sfîntă cîntecul îngerilor: „pe pământ pace, între oameni bunăvoință”. Cîntecul acesta a răsunat lingă ieslea, în care s-a născut pruncul divin, vestind păstorilor că iată „prunc s-a născut nouă”. Acest lucru își are tilcul său. Dacă peste ieslea Pruncului divin au filfiit aripi de îngeri, ca să-l apere de urgia lui Irod, și au cîntat imnul păcii, ni se pare că peste leagănul fiecărui prunc răsună același imn al păcii. Ori ce prunc, ce vine în lume, e un sol al păcii. In el se întrupează visul părinților, care vor să-l crească în vreme de pace și să facă din el nu carne de tun, ci un om al muncii, folositor poporului. El vine slab și zîmbitor. Privește în jur și întilnește zîmbetul de dragoste al părinților și al tuturor. Zîmbește și el plin de încredere. El are nevoie de lumina păcii și căldura dragostei, ca să crească mare și să devină un ziditor de fericire.

De aceea odată cu imnul din Betleem, parcă se aude pretutindeni, peste leagănul tuturor pruncilor din toate țările aceeași cîntare: „pe pământ pace”. Pace lumii, pace popoarelor, ca mlădițele viitorului să crească spre lumină, ca visurile părinților să se împlinească și nădejtile popoarelor să se întrupeze aievea. Toate mamele din lume, care-și alintă pruncii în cîntece de leagăn, dorind să „crească mai măricel”, stau zid în jurul păcii și luptă pentru zădărnicierea uneltirilor aștătorilor la război. Toți tații pămîntului, care văd în pruncii lor oamenii de nădejde de mîine, se unesc ca să înfrîngă primejdia întunecată a războiului și să aducă la biruință lumina păcii.

Mișcarea pentru pace a cuprins toate popoarele. Ea apără viața pruncilor, ea apără viața tuturor, ea apără progresul. Sute de milioane de oameni din toate țările luptă pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru interzicerea bombelor atomice, pentru dezarmare, pentru desțindere internațională, colaborare și pace. Puterea acestora ține în loc mina criminală, care ar vrea să folosească bombele atomice pentru nimicirea a zeci de milioane de oameni. Puterea acestora va risipi primejdiile, care încă mai stăruie, și va aduce o pace trainică în lume.

In această luptă pentru pace este și locul nostru, al celor ce credem în Hristos, Domnul nostru, Domnul păcii. Noi nu putem socoti creștin pe acela, care ar înălța laude bombelor atomice. Un adevărat creștin condamnă războiul atomic și își pune toate puterile sale în slujba păcii. Ce lucru mai frumos și ce bucurie mai mare pentru un creștin decît să fie alături de luptătorii păcii și să împlinească imnul cîntat de îngeri în noaptea sfîntă!

„Pe pământ pace” cîntă cerul. „Pe pământ pace” — cer cu hotărîre popoarele. „Pe pământ pace” doresc toate inimile. „Pe pământ pace” — e steagul de luptă al sutelor de milioane de oameni cinstiți de pretutindeni. „Pe pământ pace” este și steagul de luptă al tuturor creștinilor, care se alătură partizanilor păcii din toate țările. De aceea credem cu tărie că pacea va birui și imnul ei va umplea de bucurie toate colțurile lumii, toate inimile. N. M.

Bobotezii în pace, cu sănătate și bucurie deplină și a le ajunge întru mulți și fericți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toți.

Al vostru al tuturor, de tot binele voi-tor

† NICOLAE

arhiepiscop și mitropolit

Data în reședința Noastră mitropolită din Sibiu, la praznicul Nașterii Domnului din Anul 1958.

„Iată vă vestesc vouă bucurie mare“

Luca 2, 10

În afară de câteva cimpii așezate de-a lungul Mării Mediterane, de-a lungul Iordanului și al altor citorva riulețe, care se varsă în Iordan sau în Marea Mediterană, ținutul Palestinei este muntos și deluros. Un lanț muntos ce pornește din vestiții Munți ai Libanului străbate din nord spre sud întreaga Palestină. Pe costășurile lor se întindeau la pășune — și se întinsec și azi — turme de oi, capre, asini, cămile și alte animale cărora le priesc acele locuri. Ierusalimul chiar este așezat între acești munți, la o înălțime destul de mare — ceea ce face pe călătorii locului să spună că urcă sau coboară de la Ierusalim. Betleemul, orașelul despre care auzim vorbindu-se atât de mult în Sărbătorile Crăciunului, este așezat și el între aceste coline, la o distanță de 10—12 km de Ierusalim, ceea ce înseamnă cam 3 ore de mers pe jos.

Era o seară tîrzie și poate destul de răcoasă, cînd Familia Sfîntă — dreptul Iosif și Fecioara Maria — după o călătorie de mai multe zile de drum pe jos, — căci erau săraci, frîntă de oboseală această Familie a ajuns în orașelul de obîrșie. Voiau și ei să îplinească porunca împăratului August de la Roma, care voia să știe cîți locuitori are în întinsa lui împărăție. Fiindcă venise multă lume, casele locuitorilor din Betleem — destul de mici de altfel — erau toate pline de călători. În fața acestei situații, Iosif și Maria au fost nevoiți să poposească peste noapte într-un adăpost pentru vite așezat la marginea orașelului.

A fost voia lui Dumnezeu ca Fiul Său, încă de la nașterea Sa ca om, să fie cît mai jos, cît mai aproape de cei mulți și oropsiți, de durerile și bucuriile lor, care așteptau pe Mesia și care au crezut mai întîi în El. „Căde-se a ști și aceasta, zice Mitropolitul Varlaam, că Domnul Hristos a venit în lume sărac și smerit. Întîi pentru aceasta, ca toți smeriții și săracii să meargă către dinsul fără frică și fără sfilă. A doua, ca să nu fie lăpădați și urgisiți în lume săracii și neputincioșii de cei mai mari și mai bogați”.

„Iar pe cînd erau ei acolo, zice Sf. Evangelist Luca, Mariei i s-au împlinit zilele să nască” (Luca 2, 6).

Noaptea era tîrzie și liniștea se așternuse peste tot orașelul. Mișcare nu mai era în acel miez de noapte decît în staulul de la marginea Betleemului și pe o colină, undeva nu prea departe de acel staul, unde se zărea un foc abia pîlpîind. În jurul focului dormeau cîțiva oameni, iar unul, proptit într-un toiag, veghia cu ochii în patru asupra turmei de oi ce stătea liniștită în strunga de alături. Erau niște păstori — patru la număr după cum ni se spune din vechime — „care își petreceau noaptea pe cîmp, stînd de strajă cu rîndul lingă turmele lor”, cum zice Cartea Sfîntă. Acești păstori își pășteau turmele pe locurile pe unde odinioară regele și psalmistul David păscuse oile tatălui său Iesei (I Regi 16), înainte de a fi fost chemat de Dumnezeu la conducerea poporului Iudeu.

Păstoritul a fost și este una dintre cele mai grele îndeletniciri omenești. Ca o stîncă fără adăpost, ciobanul este mereu în bătaia soarelui, a vînturilor, a ploilor și a frigului. Cu toate acestea, păstoritul nu este lipsit și de unele frumuseți și bucurii. Și totuși pe vremea Mîntuitorului, păstori erau priviți de sus, fiind socotiți printre cei mai de jos oameni, neînvațați și păcătoși, ba uneori erau trecuți chiar în rîndurile tilharilor. Erau rabini bunăoară care învățau pe oameni să nu-și căsătorească fetele lor cu păstori și cu încă o seamă de meseriași, îndeletnicirile lor socotindu-le rușinoase. Dar acești oameni, mai puțin arătoși pe dinafară, căci așa era meseria lor, erau curați pe dinăuntru.

Ocupația păstorilor era de așa natură încît îi ținea departe de toată fățarnicia și fărădelegile, care stăpîneau pe conducătorii vremii. Petrecerea lor în mijlocul naturii — cerul fiindu-le casă, iarba pat și mușuroaiele de pămînt căpătîi — a făcut ca sufletul lor să fie mai bun, mai curat, ca aerul proaspăt pe care-l sorbeau, ca apa limpede pe care o beau. Oameni simpli, ei credeau în Dumnezeu și așteptau pe Mesia, care să aducă o viață mai bună și pentru ei.

Acești păstori n-aveau gîndurile negre ale regelui Irod, care, după ce-și ucisese soția și doi copii, se gîndea la noi crime, de teamă să nu-i răpească cineva tronul. Acest lucru a făcut pe împăratul de la Roma să zică: „Este mai bine să fi porcul lui Irod decît copilul lui” (Se știe că evreii nu taie porci). Păstoriții noștri n-aveau nici gîndurile saducheilor și fariseilor, care mîncau banul văduvei, care strecurau țînțarul și înghițeau cămila, după cuvîntul Domnului, dar care își trimbițau bunătatea și evlavie pe la colțurile străzilor, smerenia lipsindu-le cu totul.

Iată de ce, îngerul Domnului, în acea noapte sfîntă, nu se duce la nici unul dintre cei pomeniți oameni cu vază, ci se duce tocmai la acești păstori, uitați oarecum de lume, dar nu și de Dumnezeu, și le anunță Marea Vestea a Nașterii Fiului Său.

Desigur, în liniștea aceea de mormînt, păstoriții se așteptau mai degrabă să se repeadă vreo dihanie în oi, iar nicidecum la un trimis a lui Dumnezeu îmbrăcat în haină de lumină, din care pricină ei s-au speriat. Din acest motiv îngerul le grăiește astfel: „Nu vă temeți, căci iată vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul, că s-a născut vouă astăzi Mîntuitor, care este Hristos Domnul” (Luca 2, 10—11).

Păstoriții de la marginea Betleemului au fost deci primii oameni care s-au învrednicit să afle de nașterea Mîntuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cu trup omenesc, și Mesia cel prezis și așteptat de mult. „Păstorul cel bun” (Ioan 10, 10) s-a făcut cunoscut mai întîi tot unor păstori.

În urma celor întîmplate, cuprinși de niște fiori necunoscuți de ei pînă atunci, păstoriții a-leargă, după spusa îngerului, să găsească pe pruncul Iisus. Și găsindu-L, I s-au închinat cu evlavie multă, întorcîndu-se apoi la turmele lor „preamărînd și lăudînd pe Dumnezeu pentru toate cîte au auzit și au văzut” (Luca 2, 20).

Prin această întîmplare numele acestor păstori circula peste veacuri pe buzele credincioșilor noștri, alături de Maica Domnului, de Sfinții Apostoli și de alte persoane pomenite în Noul Testament, care și-au legat viața de Domnul nostru Iisus Hristos.

După o tradiție veche, pe locul unde se aflau păstoriții în acea noapte a nașterii lui Iisus se află astăzi satul Beț Sahur. Aici se văd încă urmele unei biserici vechi, ridicată în cinstea acestei amintiri. La acest loc binecuvîntat, creștinii din Betleem ies cu toții la rugăciune la Crăciunul fiecărui an.

Credincioșii noștri, precum și credincioșii altor neamuri păstrează amintirea dragă a păstoriilor din Betleem, pomenindu-i cu deosebire în colindele lor frumoase de Crăciun.

Să ne străduim să avem și noi bunătatea sufletescă a păstoriilor din Betleem, acum cînd Dumnezeu, prin Biserica Sa și prin gura colindătorilor, ne vestește că Fiul Său se naște și pentru noi.

Diacon GH. PAPUC

Nașterea Domnului

Doamnel! Mărire Ție.

După ce Adam și Eva au fost osîndiți pentru păcatul ce au săvîrșit, Dumnezeu prin milostivirea Sa nemărginită le-a dat prima Sa făgăduință cu privire la Răscumpărătorul omenirii. În această făgăduință se cuprinde prorocia despre Preasfînta Fecioară: „Seminția femeii va zdrobi capul șarpelui” (Fac. 3, 15). Această primă veste de bucurie despre Preasfînta Maică a Mîntuitorului nostru s-a repetat de mai multe ori, pentru a pregăti lumea să primească pe Mesia Cel ce va să vină.

În preajma nașterii lui Iisus Hristos toată lumea aștepta pe Mîntuitorul. Iudeii așteptau venirea lui în baza prorociilor, păgînii deasemenea așteptau cu nerăbdare un mîntuitor. Toate prezicerile și prorociile la timpul întrupării Fiului lui Dumnezeu s-au împlinit. Patriarhul Iacob a prezis că Mîntuitorul va veni atunci cînd sceptrul împărătesc se va lua de la Iuda; Prorocul Daniil a prorocit că împărăția lui Hristos va sosi, cînd va fi o împărăție tare ca fierul care va sfărîma celelalte împărății și după 70 de săptămîni de ani de la porunca rezidirii Ierusalimului.

Și iată într-adevăr sosi acest timp cînd sceptrul împărătesc a fost luat din Iuda și trecut lui Irod Idumeul; apare și împărăția de fier a Romei, care distruge alte împărății, iar săptămînile prorocite de Daniil erau către sfîrșite. Înaintea sosirii Mîntuitorului se aștepta în lume o pace generală — prezisă de proroci — care trebuia să împace cerul și pămîntul. Nu mulți aleși așteptau în Mesia cel făgăduit pe Mîntuitorul care-i va scăpa de păcat și moarte; cei mai mulți așteptau în Mesia pe un mare împărat cuceritor, care

va elibera poporul evreesc de sub stăpînirea romană, și va întemeia o împărăție pămîntească.

Roma și-a întins sceptrul său de fier aproape peste toate popoarele de atunci și le-a unit într-un mare imperiu. Palestina deveni o regiune a Romei. Chestiunile de credință le conducea marele Sinedriu, în care luau parte arhierii, preoții și bătrînii poporului. Așteptările prorocite se împliniră atunci cînd imperiul roman era condus de August, iar Iudeia de Irod.

În vremea aceea apărură decretul Cezarului August — să se facă recensămîntul populației pe întreg teritoriul imperiului, în același timp și în Iudeia. În puterea acestei legi fiecare israelitean se grăbi spre orașul de naștere pentru a se înscrie în registrele de recensămînt. Minunate sînt lucrurile Providenței divine pentru îndeplinirea făgăduințelor sale tainice! Cezarul — mîndru și puternic — servește ca mijloc de realizare a celor prezise de Dumnezeu. Voința împăratului pămîntesc a chemat pe Iosif și pe Preasfînta Maria la Betleem spre împlinirea voii Împăratului Cereșc! Iosif și Maria trebuiau să meargă la Betleem, căci erau din neamul împăratului David.

Pe un timp aspru, nefavorabil și fără nici un mijloc, trebuiau să călătorească Iosif și Maria. Pentru a face această călătorie, chiar în condiții bune, se cerea un timp de trei zile. Betleemul, un orașel mic, care în vechime se numea Efratā, se află la sud de Ierusalim, pe calea ce duce la Hevron și rămîne la o parte de Nazaret cale de trei zile. În Betleem s-a născut David, acolo a

(Continuare în pag 4)

Nașterea Domnului

(Urmare din pag. 3)

fost uns ca împărat; în Betleem era tot neamul lui David și pentru aceea pe bună dreptate se numea orașul împăratului David. În sfârșit ajung la Betleem, dar aici nu s-a găsit pentru ei loc de odihnă, micul oraș fiind plin de oaspeți. Fără căutare ei s-au îndepărtat de locuințele omenești și căutară adăpost în afara orașului.

Nu departe de poarta orașului, spre vest de Betleem, cam 200 pași de la izvorul împăratului David, printre stâncile pietroase se află o peșteră în care pe timp de furtună și vreme rea își găseau adăpost ciobanii cu vitele lor. În interiorul peșterii o săpătură mai adâncă în peretele stâncii servea ca iesle vitelor. În această peșteră sărăcioasă s-au adăpostit sfinții călători; și erau singuri în această deplină liniște și tăcere, singuri în pustietatea nevăzută a Creatorului. Astfel s-a împlinit prorocia lui Isaia: „Acesta se va sălășlui în peșterile cele tari de piatră, adăpostul Lui vor fi stâncile de nepătruns”.

În această peșteră, la miezul nopții, Fecioara Maria născu pe Cel mai înainte de veci născut din Tatăl, Fiul cel veșnic: „L-a născut și L-a înfășat și în iesle L-a culcat”. Minunată a fost zămislirea Sa cea mai presus de fire și tot atât de minunată și mai presus de fire a fost nașterea Lui, precum o lumină strălucitoare într-o clipă despica norii ca să însuflească lumea cu puterea și căldura ei.

Nașterea Mântuitorului n-a fost însoțită de dureri: Fecioara născu fiind plină de bucurii și mărind pe Dumnezeu. Născu pe Fiul și Dumnezeu nostru și imediat începu a sluji Lui.

Maica Domnului singură L-a înfășat, L-a pus în iesle și prima s-a închinat Lui. Ea L-a hrănit cu pieptul său, pe mâinile ei L-a purtat. El și-a petrecut copilăria nedespărțit de Ea, tot așa și-a petrecut și tinerețea pînă la vârsta de 30 ani, cînd s-a arătat pe Sine lumii și a început profețuirea.

Cu cutremur și cu tăcere adîncă s-a închinat Iosif în fața Preacuratei Maice și a Fiului ei și Dumnezeului nostru. Cu uimire de bucurie a contemplat el această minune și a recunoscut cu tărie că Fiul Mariei este într-adevăr de la Duhul Sfînt. Acum, cînd avu loc nașterea cea minunată a lui Iisus, a înțeles el pe deplin că despre ea s-a spus: „Iată Fecioara în pîntece va lua și va naște fiu, Numele lui Emanoil, adică Dumnezeu cu noi”.

O nouă și mare minune a arătat Dumnezeu lumii prin nașterea Mântuitorului neamului omenească: În loc de palat — un adăpost în pustiu —, în loc de așternut — un mănunchiu de paie! El singur a mărturisit mai tîrziu, spunînd: „Vulpile au vizuini și paserile cerului cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul”.

În orașelul neînsemnat Nazaret s-a săvîrșit conceperea lui Hristos, iar în marele Ierusalim L-au răstignit! În micul Betleem S-a născut, iar în marele Ierusalim El se predă morții! Mari și minunate sînt faptele Tale, Doamne!

În momentul cînd s-a născut Fiul lui Dumnezeu cerul s-a deschis, slava lui Dumnezeu luminează pămîntul, cete îngerești pogoară din cer cîntînd cu bucurie că sosi pe pămînt pacea, s-a întors buna voire a Domnului spre oameni.

Ce făcea în acest timp pămîntul luminat de slava lui Dumnezeu? Totul era cufundat într-un

somn adînc: Iudeii odihneau pe legile lor în așteptarea sosirii lui Mesia plin de strălucire pămîntească; păgînii se înnecau în vicii la picioarele idolilor lor.

În Betleem la fel dormeau, dar nu toți. În valea Betleemului înconjurată de munți, cale de jumătate de oră de la peșteră, străjuia un stîlp în apropierea căruia cîndva David păștea turmele tatălui său. Aici, în această noapte păstorii își străjuiau turmele. Deodată o lumină neașteptată îi lumină și îngerul Domnului se arătă în fața lor spunîndu-le: „Nu vă temeți, eu vă vestesc o mare bucurie, care va fi pentru toată lumea, astăzi s-a născut vouă în orașul lui David, Mîntuitorul, care este Hristos Domnul. Și iată vouă semn: voi veți găsi pe pruncul înfășat, ce stă culcat în iesle”.

De îndată ce vestitorul ceresc termină binecuvîntata veste, a apărut o mare mulțime de oști îngerești, care ziceau: „Mărire întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună voire”.

Nici demnitarilor, nici puternicilor și bogățiilor de atunci, n-a descoperit Dumnezeu taina

Sa, ci celor mai de jos, cum erau socotiți ciobanii. Insuși Dumnezeu vine la cei săraci să verse asupra lor riuri de dragoste și milostivire.

Îngerii s-au întors la cer; s-a terminat marea vedenie. Și-au revenit în sine și păstorii și toți ca unul au hotărît să meargă la Betleem, să vadă ce s-a petrecut acolo. Era bine cunoscut acel loc cu ieslea, unde sârmanii călători își găseau adăpost pe drumul către Betleem. Și ei au aflat aici pe Preacurata Fecioară cu Pruncul culcat în iesle și s-au închinat Lui. După vederea strălucitoare a îngerilor și a îngereștei bune vestiri, dumnezeescul Prunc, înconjurat de simplitate și sărăcie, li s-a părut încă și mai luminos, și mai dumnezeesc. Inchinîndu-se Lui, ei aduseră tot ce aveau: curățenia dragostei, credință tare și laudă fierbinte Mîntuitorului și Stăpînului lor. Și s-au grăbit ei să mărturisească simțămintele lor curate, povestind Preasfintei Maice tot ce au văzut și au auzit de la îngeri. Fecioara Maria urmări atentă toate evenimentele ce se refereau la Dumnezeu-Omul de la însăși nașterea Lui, și, ascultînd povestirile păstorilor, își întipărea în minte toate și se bucura că aceste lucruri dovedesc făgăduința dumnezească și întăresc credința în Mîntuitorul lumii. Sf. Iosif, logodnicul, se mira, cinstind sfîntul adevăr. Fericiții păstori se închină încă odată dumnezeescului Prunc și Preacuratei Lui Maice. Și se îndepărtară spre ocupațiile lor, mărind și laudînd pe Dumnezeu, răspîndind prin toată împrejurimea buna vestire despre minunile nopții sfinte.

Pr. CHIRIL PISTRUI

Un adevărat slujitor al stranei

Sînt 10 ani de cînd a închis ochii cîntărețul bisericesc Emanoil Florea, care timp de peste un jumătate de veac a condus strana Bisericii în parohia Daneș din Tîrnava-Mare.

S-a născut în această parohie, ca fiu al vechiului și vrednicului cantor Simeon Florea, despre care amintește Profesorul Dimitrie Cunțan din Sibiu, în prefața cărții de „cîntări bisericești” la 1890, că: „După acest vechiu cîntăreț am scris și podobii...”

Emanoil Florea a fost deci urmașul la strană al tatălui său, cît și al bunicii lui cum spun bătrînii, și a îndrăgit atît de mult strana Bisericii, încît n-a fost Duminică sau sărbătoare să lipsească, decît atunci, cînd s-a sfințit biserica din Sighișoara și a mers să vadă slujba și pe Mitropolitul Bălan.

A învățat la școala pedagogică de pe lîngă vechiul Seminar „Andreian” din Sibiu și apoi fiind instruit și de tatăl său, a devenit însuflețitorul credincioșilor în cunoașterea cîntărilor bisericești cît și în atragerea lor la Biserică.

Cîntărețul Emanoil Florea iubea atît de mult cîntarea în comun din Biserică, încît trăia, după spusele lui, „ca-n ceruri”.

Stătea în strana lui, și cu toată atenția urmărea din ochi pe credincioșii din biserică și dacă cineva nu cînta, atunci cu privirea lui blîndă și cu fața pururea senină, îndemna la cîntare.

Era atît de fericit, cînd vedea că la Sfînta Liturghie el tăcea și toată suflarea credincioșilor cînta.

Tot locul în formă de semicerc, cu scaune, din jurul stranei era ocupat de cîntăreți amatori, formați de Emanoil Florea, în frunte cu actualul cantor diplomat Ion Gheaja.

Cine din cei mai în vîrstă poate să uite duioasele cîntări din săptămîna patimilor, sau frumoasele irmoase pe care le cînta Florea la praznice, împreună cu alții ca: Pompiliu E. Constantin, Ion Bendorfean și Petru Dop!

Despre podobii aș vrea să spun doar atît, că la Daneș se mai cîntă pe podobie, fiindcă bătrînul Florea n-a rupt tradiția înaintașului său, ci a întărit-o.

Acum cînd din revistele noastre bisericești citim mereu îndemnul pentru cîntare în comun, cît și pentru oameni destoinici la strană, — țîn și eu, în numele tuturor dănășenilor — ca un fiu al parohiei Daneș, să depun la Crucea mormîntului bătrînului cîntăreț Florea, un buchet din florile sufletești ale recunoștinței, semn că nu l-am uitat și nu-l vom uita!

Pr. EMIL BENDORFEAN
Cetea